

**TVÁŘE
DNE**

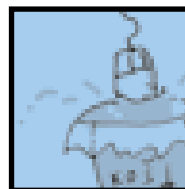
STR. 28

**POHLED
EVY MACHKOVÉ**

STR. 33

**LIGA
PROTI
ZVÍŘATŮM**

ČTĚTE NA STR. 36

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

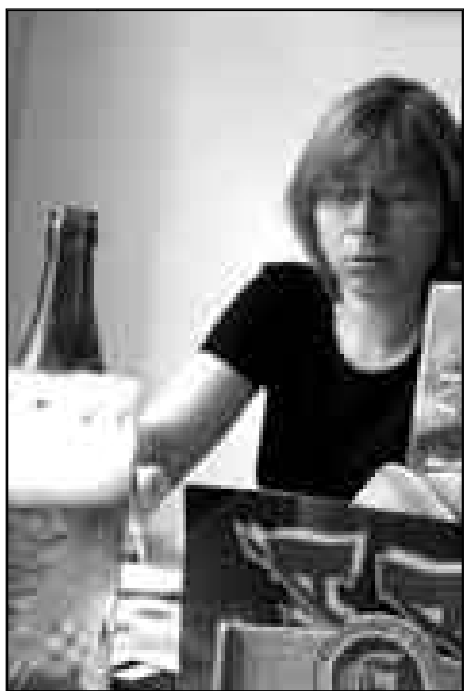
13. června 2004

neděle

číslo 2.

... úvodník naneděli

Letos přijelo na Dětskou scénu v Trutnově celkem 68 sólových recitátorů – 48 jich je tu poprvé a 20 podruhé či potřetí. Nováčků jsou dvě třetiny. Souborů se sjede celkem 17. Ostrovský HOP-HOP je tu letos již popáté, takže je vlastně takovým trutnovským mazákem. Ani jednou totiž nevynechal. V těsném závěsu za ním je DdDd Děčín se čtyřmi účastmi. Soubory ze ZUŠ Chlumec nad Cidlinou, Klatov a Jindřichova Hradce se pyšní číslovkou tři. Podruhé do Trutnova přijela ZUŠ Mladá Boleslav, Klecany, Růžek z Českých Budějovic, Lidičkové z Ostravy a Brnkadla z Brna – Lužánek. Zbylé 3 soubory jsou s námi letos prvně. Proč ta statistika? Loni jsme na stránkách Deníku Dětské scény uvažovali o tom, že se okruh souborů, které postoupí na celostátní přehlídku ustaluje a že přibývá málo nových. Dnešní číselný přehled naznačuje především viditelné omlazování Dětské scény. Každý rok přibudou noví Benjaminci a Nestorů není zas tak moc. A to je, myslím si, dobře.

-ivd-

... foto dne

Autorkou dnešního snímku je Petra Rychecká.

VYSVĚTLI POJEM

Každá společnost si postupně utváří svá vlastní pravidla, zvyky a také začne časem používat svůj osobitý slovník, kterému rozumí jen příslušníci dané skupiny – podívejme se na Brňáky s jejich hantecem, programátory, hokejisty... Také svět umění dramatického je takovouto komunitou „těch, co k sobě patří a rozumějí si navzájem.“ Ale rozumíme si skutečně? Opravdu víme všichni, co která slova našeho odborného slovníku znamenají? Skutečně chápeme, co nám naši lektori v dobré víře říkají?

Rozhodli jsme se tento jev v letošním roce Dětské scény prozkoumat formou ankety, a tak zde můžete nalézt první výsledky našeho výzkumu – tentokrát na téma:

GRADACE

Když člověk umí žít, tak to je taky gradace.

Eva, 39

Nevím.

Jakub, 16

Jak když vystupuješ po stupínkách a máš někam dojít.

Lada, 27

Stupňování.

Vojta, 12

Stupňování, zintenzivňování, zesilování nebo naopak zeslabování. Vedení k vrcholu, do finále.

Hanka, 28

Postupování nahoru.

Vojtěch, 12

Stupňování.

Liba, 41

Stupňování od nejmenšího něčeho k největšímu.

Bára, 15

Gradace v básničce znamená zesilování významu v textu a tím i zesilování v hlase.

Simona, 37

Začíná se na nějaké úrovni a ta neustále stoupá... hudba, projev.

Libuše, 51

Vystavění textu.

Vendula, 23

Gradace je též i jedním ze způsobů rytmu.

Zd. Pošival, Základy pojmů v dramatickém umění.

Gradace - stupňování, zesílení.

Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost.

Sestavily -ivd- a -pet-

... obsah čísla 2.

Úvodník na neděli	26
Vysvětlí pojem... gradace	26
Z dílen: Seznamte se s...	
Monikou Moravčíkovou	27
Z diskusí...	27
Diskuse s lektorským sborem o III. kategorii	28
Diskusní klub pro doprovody	28
Diskuse s lektorským sborem o II. kategorii	29
Dnes se představují...	30
Osobnost dne...	30
Alena Vitáčková	30
Na počátku bylo...	31 a 32
Precek Tom a Dlouhán Tom	31
Obrův panoš	32
Pohled nezávislé recenzentky	33
Tváře dne	33
Z diskusí...	34
Veřejná diskuse o inscenacích	34
Kristova léta	35
Bulvár	35
Štafeta...	36
Vlasta Gregorová	36
Dnešní program	36
Blažková 2004	36

Výrok dne:

Tu divenku asi ta recitace hodně baví, když tohle všechno vydrží!

Z DÍLEN

Seznamte se s...

lektorkou dílen pro sólové recitátory III. kategorie

Monikou Moravčíkovou

*Hladám česky hovoriaceho mechanika v červe-
ných montérkách.
Zn.: Chýba mi výfuk.*

Jak se budí?!

Celá reflexe dílny pro recitátory III. kategorie by se také mohla jmenovat „Jako dříví v lese“. Kdo by si myslel, že hovořím o letošních recitátorech poněkud opovrhlivě, necht' svůj hněv poněkud pozdrží a dočte reflexi celou.

Hodinu před plánovaným začátkem vystoupení III. kategorie se sešli všichni – tedy pět a dvacet recitátorů i jejich lektorka Monika Moravčíková – v Lesnické škole. Bylo znát, že se již znají. Na nikom již nebyl znát žádný ostych. Vládla všeobecná otevřenost. Jen někde v koutku duše jsem vycítil určité napětí a v očích dětí občas zahlédl i obavy a všudypřítomné otázky. Jak to dneska vyjde? Jak mi to půjde? Bylo třeba probudit jiné otázky a s nimi tělo, mysl, emoce, sebevědomí, techniku a tak dále a tak dále. A přesně to se také dělo!

Monika ve svižném tempu provedla recitátory řadou aktivizačních cvičení. Nechybělo uvolnění mluvidel i jazykolamy, (Např.: Lovce vedle lovce loví jalovici u jalovce.) účastníci dílny křičeli a šeptali své jméno, připravovali se na to, aby se jejich hlas zanedlouho nesl prostorem, následovala řada variací věty „Dnes je krásný den“, kdy kontext celé věty vyzníval od nejpříjemnějšího radostného sdělení po nejšíplavější ironii či vztek. Při gradování věty „Já na to mám“ se ale ukázalo, že prostor malé učebny není dostačující. Závěr celé včerejší dílny (i s kopancí pro štěstí) se tedy odehrával v sousední větší místnosti, původně vyhrazené pro IV. kategorii – jejich setkání se zřejmě odehrálo

někde na čerstvém povětří. Toho si ale III. kategorie dopoledne neužila, protože hned po skončení dílny se všichni rychle přesunuli do auly SLŠ, kde za okamžik začínal blok jejich vystoupení.

Těch, kteří odcházeli jako poslední, jsem se zeptal:

Jaké máte teď pocity?

Dopovědi:dobrej,.....normální,....spokojenost....

Co říkáte na svou lektorku Moniku?

Dopovědi:originální,.... supr,..... na to, že je ze Slovenska, jí rozumíme dobře, protože má pronikavej hlas.....

Na co se těšíš?

Dopovědi: ...až to budu mít za sebou,..... až ve čtvrtek odjedu do Francie,.....až uvidím své vrstevníky, jak recitují.....

Monika hodnotila své letošní svěřence velmi dobře, podle ní bylo moc příjemné, že se hned na začátku práce dali rychle dohromady, stmelili se a ačkoliv nebylo moc času, byli schopni hned fungovat. Jen si posteskla na to, že její kolegyně, která měla vést dílnu s ní, nepřijela.

Abych nezapomněl a vysvětlil, proč by se článek mohl jmenovat „Jako dříví v lese“. V učebně SLŠ na tabuli jsem se dočetl (jde zřejmě o zápis ze čtvrtého výkladu nějakého odborného předmětu): Mezi 35 vybranými evropskými státy zaujímá ČR v lesnatosti 12. místo.....těžbou se ročně odčerpá 85% přírůstu.....resulting – zásoby se zvyšují! Tak, tak, pomyslel jsem si v průběhu dílny při pozorování těch „šikulů“ a „šikulek“, jen ať se zásoby i nadále zvyšují!!!

-dlab-

Diskuse lektorského sboru s recitátory III. kategorie

Seděla jsem uprostřed auly lesnické školy, v níž ve třech koutech byly tři kruhy židlí, na nich usazení recitátoři a jejich učitelé, babičky či rodiče a poslouchala mozaiku rozhovorů, které se ke mně z různých stran nesly. Hned zpočátku jsem tak třikrát zaslechla sloveso „užívat si“ a k němu vysvětlení z úst lektorů – celostátní kolo Dětské scény už není soutěží, ale místem pro pohodu, radost a právě ono užívání si, a tak ani úkolem lektorů není vystupující kárat a kritizovat, jako spíše jim pomoci při jejich hledání ideálního tvaru a přístupu k textu. „Chyba je dobrá...“ – dá se z ní poučit. A tak recitátoři s lektory hledali chyby, pojmenovávali je a vyvozovali z nich poučení, ale především velmi chválili a oceňovali. A taky bylo co!

Mile mě překvapila nejen vstřícnost, ale i otevřenost, která v aule vládla, a díky ní jsem se dozvěděla např., že někomu zvolený text pomohl v jeho těžké životní situaci tím, že byl o podobných problémech a řešil je s humorem, další jím chtěl něco sdělit, pro někoho byl cestou k poznání autora. Obecněji se ukázalo, že naprostá většina recitátorů tohoto věku si zvolila humorný text s jasnou snahou pobavit posluchače a nebo příběh se života – snad jako by si potřebovali udržet jistý odstup, nebo jim scházelo trochu více odvahy být sami za sebe... Někomu se pak dařilo s humorem pracovat a udržet jej, což většinou bylo tam, kde recitátor projevil schopnost s textem pracovat, vystavět jej, vypointovat a přitom si udržet lehký odstup. Ideální případem pak je, jde-li obsah ruku v ruce s technikou. O té se taky hodně ve všech koutech mluvilo. Zajímavým poučením např. bylo, že čárky v textu jsou jako ploty, které od sebe oddělují jednotlivé kusy trávníku. Když se zboří, trávník zbudne, a stejně tak, když mluvím, je jen velmi těžké poznat, kde čárka je a kde ne. Stejně tak uzavřete-li příběh psaný Macourkem do teček, najednou se rozseká a ztratí smysl, protože je volným tokem vyprávění... I o dalších autorech se mluvilo: o Mikulkovi a jeho zvláštním humoru, který potřebuje své, o Aškenazym, jehož vtip je jemný a decentní, a je proto těžké říct ho tak, aby zůstal přesný, o Vyskočilovi, jehož texty nejde jen převyprávět, ale musí se jim jít vstříc, odkrýt jejich další roviny, přecíst nejen příběh, ale i obrazy za ním, což vyžaduje zkušeného a věkově staršího vypravěče, o Exupérym a jeho Malém princí, který funguje přednášený v dětské přirozenosti a jednoduchosti a nezatěžkán hloubkou filosofických myšlenek...

Ale zpět k technice: nevyslovujete-li důkladně, sami si podráždíte nohy, protože divák vám nerozumí, musí přemýšlet o tom, co jste vlastně řekli a vy mu zatím utečete, takže se pak ztratí a přestává mít o vaše sdělení zájem. Toto je doloženo praktickou zkouškou rozdílů mezi M a N a sálem zní hlasitě MNMNMNMN... Problémem může být naopak i hyperaktivní výslovnost, která působí nepřírozně, a nebo kultivovaný, technicky dokonalý přednes, bez vnitřního sdělení. Důležité je i povědomí o básnických přesazích, které vyžadují, aby recitátor na konci verše udělal malou pauzu a přitom neklesl hlasem, nepropadl kolovrátkovému rytmu a neudělal z poezie prózu. A nejen pauza a technika jsou důležité, ale roli hraje i to, co máte na sobě, jak se tváříte, jaké je ve vás napětí, energie, kam se díváte... a to, jak sami svému textu a sdělení věříte.

Ze tří stran se ke mně vlnovitě linula tato a mnohá další moudra, recitátoři poslouchali, příkyvovali či odporovali, přemísťovali se z jednoho diskusního kruhu do druhého a já získávala stále silnější pocit, že hned zítra půjdu a koupím si nějakou překrásnou knihu poezie, s obrovskou chutí si ji přečtu a do roka a do dne taky někde vystoupím před posluchači s výpovědí, která je zcela jistě osloví a probere a pobaví a přinutí k zamyšlení a pohladí na duši a ... moc vám tu vaši práci, milí lektorů a recitátorů, závidím a přeju!

-pet-

Diskusní klub pro doprovod recitátorů II. a IV. kategorie

Protože se včera osvědčil způsob vedení diskusního klubu pro doprovod recitátorů, rozhodlo se auditorium ponechat jej ve stejné podobě. Nejdříve mluvit o konkrétních recitačních vystoupeních a poté se proměnit v lektorský sbor a navrhnout dva recitátory do předpokládané vyšší přehlídky a zvolit jednoho náhradníka tamtéž. Změna byla pouze jedna – není tolik času, aby se dostalo na všechny recitátory, proto se mluvilo o deseti recitátorech dle návrhů auditoria.

U každého recitačního vystoupení byla nejdříve pojmenována pozitivní předvedení výkonu a potom došlo na možná ALE. Ema Zámečnicková, osvědčená debatní komedielnice, diskusí směřovala dále k zobecněním, takže nakonec vyplynula tři zajímavá témata typická pro výkony recitátorů třetí kategorie.

Téma první: ne všechno, co děti čtou, co je zajímavé a čemu dobře rozumí, mohou děti recitovat. I sebelépe pochopený text nemusí dobře vyjít, chybí-li potřebné opravdové zkušenosti. Na druhou stranu děti láká právě to, co dosud nezažily, neprožily a dále nezpracovaly, co je zatím přesahuje. V tomto směru je třeba postupovat s nesmírnou opatrností.

Téma druhé: přílišné ztotožňování se s textem. Pokud dítě recituje text, týkající se konkrétního problému právě prožívaného, vede to často k přílišnému sentimentu, zatěžkávání a velkému prožívání. I recitace je obrazem, stejně jako divadlo, nikoliv samotnou realitou. Recitátor musí mít stále na paměti, že není totožný s hrdinou textu, pouze o něm vypráví. To však vyžaduje velice citlivé vedení pedagoga.

Téma třetí: pointování. Velice často recitátorům III. kategorie nevycházela pointa. Konce textů vycházely „useknutě“. Proto každý text, jehož pointa byla recitátorem dobře zpracována, potěšil.

15 minut před ukončením debaty se všichni stali porotou a udělili 2 přímé nominace „do Bruselu“, zvolil jednoho náhradníka a navrhl několik čestných uznání.

V úplném závěru se ještě chvíli mluvilo o uličce v aule lesnické školy a o pokusech uspořádání diváků trochu změnit. Někteří se o to ráno i pokoušeli, ale varianta dvou uliček a hlediště na 3 kusy dopadla ještě hůř. Nakonec byla ulička vrácena doprostřed. Už je jen jedna možnost – zkusit pro IV. kategorii upořádání s kompaktním hledištěm bez uliček.

-ivd-

Z DÍLEN

Dílňa recitátorů IV. kategorie

Recitátoři čtvrté kategorie byli na své odpolední dílně rozverní a hláholiví, a tak nebyl problém je po sluchu najít v parku za SLŠ. Právě probíhala improvizace, do které se postupně „nabalovaly“ další a další postavy. Právě ve chvíli, kdy se improvizace měnila v poněkud nepřehlednou bouři zvuků, začaly se (snad zláhány příkladem aktérů probíhající improvizace) kapky deště jedna za druhou nabalovat na nás. Hráčům to nijak zvlášť nevadilo! Zaprvé byli zcela zabráni do akce a zadruhé hráli pod hustými korunami stromů. Ostatní pro jejich zápal měli pochopení jen dočasně, a pak jsme už jen rychlým úprkem kvačili pod střechem.

Opět se začalo improvizovat, a jak jsem se dozvěděla později při rozhovoru s lektorkami, improvizace bylo téma, které do programu zařadily na přání účastníků dílny. Ti se na následující aktivitu rozdělili do tří skupin a během tří minut si měli připravit východisko etudy – jejím základem bylo jedno podstatné jméno, které si měli ve skupině účastníci vybrat. Z naší nepřeberné slovní zásoby pak přednost dostala slova: kino, film a záchod. Obtížnost zadání se stupňovala. Následujícím úkolem (skupiny vzniklé v předchozí aktivitě byly zachovány) bylo vymyslet a zahrát chybějící části příběhu atd.

Závěr patřil reflexi, která byla velmi podstatnou součástí náročného odpoledního bloku. Z úst recitátorů IV. kategorie mimo jiné zaznělo: „...myslím si, že každý tady je šikovný, ale neposlouchali jsme se a neuměli se domluvit,.....je pravda, že někdy jsme nechtěli ustoupit názorům druhých,.....někteří odváděli pozornost od práce nějakými vtipy, měli jsme málo času, a tak jsme si srandu měli nechat napotom....., je tu hodně vůdčích osobností, které se chtějí prosadit,..... v tomhle počtu se dá pracovat, ale museli bychom se víc respektovat a přistoupit na kompromisy,..... je to také tím, že se málo známe a skáče se si do řeči. Všichni zúčastnění měli z mnoha důvodů poměrně těžkou pozici, jejich reflexe byla otevřená a zdálo se, že upřímná. To, že dnes tak úplně neladili, nebylo to nejpodstatnější, mnohem významnějším se zdálo, že si to dokázali přiznat a říct.

-dlab-

Z DISKUSÍ

Pohovor lektorského sboru s recitátory II. kategorie

Lektorský sbor celostátní dílny dětských recitátorů (Jaroslav Provazník, Vlasta Gregorová, Eliška Herdová, Irena Konývková, Radek Marušák a Alena Palarčíková) zvolil pro pohovor s recitátory II. kategorie osvědčenou metodu práce ve dvojicích. V jednom rohu usedl Jaroslav s Vlastou, v dalším Eliška s Alenou a ve třetím Radek s Irenou. Na židlích v kroužku kolem nich se rozmístily skupinky recitátorů a jejich učitelů, rodičů či prarodičů, kteří si danou dvojici lektorů vybraly. Rozhovor byl dlouhý – místo deváté hodiny večerní skočil až po půl desáté a většina recitátorů si popovídala se všemi třemi dvojicemi.

Pozorovala jsem ten cvrkot kolem mne a bylo to velice zajímavé. V některých věcech se všechny tři dvojice shodovaly. Začínaly rozhovor vždy od konkrétních otázek zaměřených k textu. Mezi otázky startovací patřily například tyto: Jaký máš z dnešního vystoupení pocit? Měl jsi dnes trému? Bylo dnes něco jinak než obvykle bývá? Tak se recitátoři lehce zapojili do debaty. Další otázky směřovaly už k textu samému. Do debaty vstupovali i rodiče a učitelé. V některých případech byli recitátoři tak otevření a upřímní, že jejich doprovod káravě zdvihal obočí, jako by došlo k prozrazení největšího tajemství domácí kuchyně. Přitom to bylo obráceně – svými výroky jim děti dělaly čest.

Každá dvojice lektorů měla své oblíbené téma, na které došlo u většiny povídání nad texty. Eliška a Alena často dávaly návody k vylepšení techniky projevu – věnovaly se držení těla, správné výslovnosti, práci s pauzou, ale i tomu, že příchod a odchod je součástí vystoupení. Jaroslav s Vlastou chápali často text jako součást aktuálního literárního kontextu, dávali tipy na knížky k přečtení. Dalším jejich tématem bylo pochopení textu a souvislost interpretace textu s osobní zkušeností recitátora. Radek s Irenou se často věnovali dramaturgickým otázkám a konkrétním úpravám textu.

Jak letěl čas, mluvili lektori méně a recitátoři více. V půl desáté ukončila debatu dívka, která ještě honem přiběhla za Jaroslavem a Vlastou, aby jim sdělila, co by jí asi mohli o jejím výkonu sdělit a co všechno jí ještě nad slovy ostatních lektorů napadlo. Všechno to ze sebe vysypala, poděkovala a popřála dobrou noc. Pro mne to byla moc pěkná tečka.

Tento text měl být otištěn již včera, ale šotci zásupšáci jej kolem páté hodiny ranní uchwátili a schovali před námi do nejtajnější zásuvky.

-red-

-ivd-(pro recitátory IV. kategorie Inkoustová Divoženka)

TVÁŘE DNE

12.6.2004

DNES SE PŘEDSTAVUJÍ:

Všechny soubory dostaly od naší redakce za úkol doplnit začátky tří vět a jejich prostřednictvím se nám představit. V této rubrice tedy budete pravidelně nacházet kratičké medailonky souborů tak, jak je samy napsaly.

Lidičkové, Divadlo Ostrava

NÁŠ SOUBOR... se jmenuje Lidičkové, jsme typický dramatický oddíl = 10 holek a 2 kluci – chudáčci. Ale jinak jsme docela normální soubor s různými nápady a smyslem pro humor.

V NAŠEM PŘEDSTAVENÍ... se vyskytují prvky loutkového divadla. Představení jsme pojali hodně výtvarně. Pracujeme s černou, bílou a šedou barvou a dalšími, námi vytvořenými rekvizitami.

NEJRADĚJI... máme Malvítku, iné kafe a hru. Chodí pešek okolo.

Divadélko Růžek, České Budějovice

NÁŠ SOUBOR... byl překvapen, že postoupil na celostátní přehlídku, protože jsme v krajském kole letos tak velké ambice neměly (Y proto, že jsme samé holky).

V NAŠEM PŘEDSTAVENÍ... jsme chtěly hlavně bavit a pobavit diváky.

NEJRADĚJI... jíme, zpíváme a taky hrajeme divadlo.

OSOBNOST DNE

V této rubrice vás seznamujeme s některými z vás, vedoucích souborů, které letos vystupují na Dětské scéně. Naš výběr vychází ze snahy zmapovat co nejširší pole možností jak pracovat s dětskými divadelními a recitačními kolektivy, oslovit jak začínající, tak i zkušené vedoucí, najít styčné plochy vaší práce i jednotlivé odlišnosti.

Alena Vitáčková, vedoucí Divadélka Růžek, České Budějovice

Jak jste se dostala k divadelní práci s dětmi?
Po rozpadu (či útlumu) amatérského divadelního souboru, jehož jsem byla členkou, jsem založila jeho dětskou skupinu s tím, že si vychovám nové členy. Oslovila jsem známé děti a děti známých.

Jak dlouho s nimi pracujete?

7 let.

Pojmenujte, prosím, všechna témata, s nimiž jste s dětmi za 7 let existence souboru pracovali.

Zpočátku jsme hráli pohádky. A učili jsme se jevištní řeč, cítit prostor, ovládat "svůj nástroj" – své tělo, posadit hlas atd. První velké téma - Setkání – se odrazilo ve stejnojmenné inscenaci. Velké holky předvedly svou představu v krátkých etudách a malé holky "Zahradu" od Jiřího Trnky. Setkání kocoura a dětí. Další téma – odcizení a (ne)komunikace mezi

Brnkadla, Brno - CVČ Lužánky

NÁŠ SOUBOR existuje v Centru volného času Lužánky Brno od roku 1990. Oddíl Kubíci, který je jednou za čtyř momentálně fungujících skupin, vznikl v roce 1998 a Narnie je jeho třetím velkým samostatným představením. Kromě hraní divadla spolu jezdíme na tábory a soustředění, organizujeme přehlídku Brnkání, pomáháme na městské a regionální Dětské scéně, hrajeme na různých přehlídkách po celé republice a občas chodíme plavat.

V NAŠEM PŘEDSTAVENÍ se míchá svět reality a svět fantazie. Ten druhý je ale v ohrožení a potřebuje pomoc, a tak do něj pomoci skříně vstupují děti. Narnii hrajeme už rok a pomalu s ní končíme, protože už máme chuť na něco nového, nepohádkového. Taky nám v ní zvolna ubývají členky a členové, protože mají různé výlety a zdravotní i školní problémy, a tak nás zachraňují holky z dalšího oddílu našeho souboru.

NEJRADĚJI se válíme, pereme, popichujeme, improvizujeme, děláme parodie čehokoliv, chodíme plavat, jezdíme na přehlídky a občas i děláme divadlo. A taky máme moc rádi společné divadelní tábory s Dividlem z Ostravy a naše podzimní soustředění.

lidmi – to jste mohli vidět loni - "Emisar" od Bradburyho. A malé holky hrály Aškenázyho "Taliř". A letošní rakvičkárna proto, že jsme se chtěly bavit a zahrát si postavu.

Témata si vybíráte sama? Jaký mají děti na výběru podíl?

Sama. Děti se řídí pravidlem, že režisér má vždycky pravdu. (Hihi)

Texty si píšete sama či využíváte hotových

dáma na této fotografii je Veronika Kolečkářová, která byla sobotní osobností dne

materiálů?

Výcházím ze známých autorů - pohádka, povídka, a pak cestou etud se dopracujeme ke konečnému tvaru. Se staršími a zkušenějšími se pokoušíme o autorské texty.

Co vás na práci s dětmi nejvíce baví?

Když jsem před 7 lety začínala, myslela jsem si, že dětem COSI předávám, že je ČIMSI obohacuji. Omyl. Je to přesně naopak. Je toho tolik, co ony předaly a stále předávají mně.

Co jste se tedy od dětí za 7 let práce naučila?

Naučila jsem se znovu dívat na svět jejich očima. Já nevím, co všechno jsem se naučila... Je toho moc. Shrnula bych to: kdyby mne ta práce s nimi nebavila, nedělala bych ji. A baví mne. Šíleně. Stále víc a víc.

Co Vám činí největší obtíž?

Všechny choroby, chřipková období. Dále neočekávaná školní a ředitelská volna, školní výlety, lyžařské kurzy a státní svátky. A někdy nekomunikační rodiče.

Jaké metody práce máte nejraději vy a jaké upřednostňují děti? Co dělají nejraději? Co vy?

Všechny milujeme, upřednostňujeme a děláme nejraději – etudy na dané téma a improvizace. Nejsem typ režiséra, který má scénář popsaný režijními poznámkami typu: "Jde 3 kroky vpravo, zvedne ruku a usměje se."

Počítáte s tím, že až děti ze souboru "odrostou", budete dál pracovat v dospělém souboru a nebo chcete u dětského divadla zůstat. Nebo obojí?

Ano, už "znovukřísím" dospělý soubor a zároveň s tím pracuji se dvěma dětskými skupinami. S menšími dětmi a jejich "prckem a Dlouhánem" jsme zde, s velkými děvčaty už do Trutnova nemohu – je jim nad 15 let.

Co by podle Vás bylo třeba pro vedoucí souborů nejvíce udělat? V čem jim pomoci?

To je asi individuální. Pro nás, protože nemáme žádného zřizovatele, cokoli, co by nám pomohlo. Hlavně peníze. (Haha) A pro mne jako vedoucí třeba nějakou "bumážku" do zaměstnání, abych si na celostátní přehlídku do Trutnova nemusela brát dovolenou.

-ivd-

POHLED

nezávislé recenzentky
Evy Machkové

První část prvního bloku recitačních a divadelních představení, odehrávající se v kině, byla dobrým začátkem letošní Dětské scény. Pokud se vyskytly výhrady a úvahy nad jejich problémy, jednalo se převážně o výhrady i problémy dílčí, dalo by se říct až „tuzexové“ a motivované v první řadě snahou hledat další možnosti inscenace.

V plné míře to platí hned o prvním vystoupení, které pod názvem **Kohout padíšáh, kohout padíšáh, kohout chán a tak dál...** uvedl soubor D(dDd), přesněji řečeno **Hedvika Řezáčová**, žákyň dětské ZUŠ. Předlohou byla ruská pohádka v převyprávění Věry Provazníkové. Čtrnáctiletá interpretka dokázala sama, jen s několika rekvizitami a s loutkami, utáhnout divadlo jednoho herce – nůše, pár pytlíků koření a bylinek, dvě dřevěné ruské lžíce, stojan, kohout a čtveřice slepic na jednom vahadle, toť vše, co potřebovala. Dokázala udržet kontakt s divákem, temporytmus a napětí, uplatnila úsporné herecké prostředky, projevila schopnost pobaveného nahledu a zvládla přitom celé vystoupení technicky. Ale samozřejmě je nutné ocenit i režijní práci obou inscenátorek, Jany Štrbové a Aleny Pavlíkové, které vypravěčku – loutkářku vedly.

Následovalo pásmo nonsensových básniček Shela Silversteina, přeložených speciálně pro tento účel, nazvané **O nás**. Přijela s ním do Trutnova čtveřice patnáctiletých členů souboru SUP DDM Praha 8, jehož vedoucí je **Jana Machalíková**. Nad touto inscenací se v lektorském sboru diskutovalo jen ze dvou hledisek, která však spolu úzce souvisejí: zda je to o přátelství, nebo „o nás“ (= o nich patnáctiletých), a co je vlastně jednotícím prvkem pásma, jakou má hlavní linku. I když se nepodařilo najít zcela uspokojivou odpověď, oceněna byla vybavenost čtyř aktérů, jejich schopnost na sebe reagovat, čistota, jednota i střízlivost použitých prostředků i schopnost inscenátorky využít nápaditě jedinou důležitou rekvizitu – stůl umožňující četné

proměny.

Třetím vystoupením v této řadě byla inscenace **Než jsem se utopil Divadla Přejchod ze ZUŠ v Mikulově**, vedoucí **Veroniky Kolečkářové**. Stejnomená povídka Dave Eggerse byla použita tak, jak ji autor napsal, jen s některými škrty, což si konec konců čtenáři mohou ověřit, neboť byla otištěna v sobotním Zpravodaji. Osobně lituji jen toho, že byl až příliš radikálně zkrácen závěr, tj. pasáže po utonutí psiho protagonisty příběhu, a možná proto nebyl závěr inscenace přesně čitelný pro publikum (problém nastal při dopoledním představení, kdy jsme ve tmě dlouho váhali, zda už máme tleskat). Zajímavé a v oblasti dětského divadla nové bylo spojení pohybového projevu s textem, převážně přednášeným, jen do jisté míry naplněným i herecky. Toto byl jeden z případů, kdy lze opravdu dost těžko rozlišit, do které oblasti vystoupení vlastně patří, zda do přednesové či divadelní, a dokonce ho lze považovat za scénický tanec.

V souvislosti s těmito třemi vystoupeními se začaly vynořovat některé obecnější otázky, zejména u Kohouta šáha vznikla v porotě úvaha o tom, zda inscenátorky při volbě textu nešly až příliš po jistotě a zda by si při své značné zkušenosti i dlouholetých dobrých výsledcích neměly klást náročnější, složitější úkoly. Nepochybně pro obě režisérky by to bylo žádoucí, ale podíváme-li se na věc z hlediska vývoje čtrnáctileté žákyň ZUŠ, je myslím pro ni mimořádně důležité, že dostala příležitost vytvořit něco, co opravdu zvládne a co jí umožní zažít úspěch, pocit dobře odvedeného díla, že dokáže celou práci dotáhnout se vším všudy až do konce a že je tedy schopna za ni plně odpovídat.

Neúspěchem dne bylo vystoupení, které následovalo v Národním domě – **Zatoulení hrošici** souboru **Charouš ze ZUŠ Vysoké Mýto** vedoucí **Ireny Truhlářové**. Zde byla problémů celá série a bylo by možné je probírat po jednotlivých inscenačních složkách. Příběh vlastně vůbec nevychází z Kahounových motivů, inscenátorku inspirovala jen dvojice dětí - hrošat. Námět byl zřetelně pod věk 13 – 15 letých dívek, výstavba byla nepřehledná s měla velkou „bouli“ v podobě cirkusového představení, příběh neměl mnoho logiky a jen volně řetězil motivky typu „ber kde ber“, které netvořily konsistentní příběh. Vodění loutek bylo z velké části nezvládnuté a ostatně některé loutky ani práci vodiče neusnadňovaly. Ani výtvarná složka – jak scéna, tak loutky - neměla rád, jeviště bylo příliš zahlceno krabicemi, jejichž přestavby značně retardovaly, ani loutky se výtvarně i technologicky příliš nepovedly. Suma sumárum: nepodařená inscenace, což by samo o sobě nebylo nic zvláštního (někdy se v kraji prostě neurodí), ale zvláštní je, že se to stalo zkušené, dlouholeté režisérce a pedagožce, která jak sama poznamenala, takové výtky a úvahy slyšela mnohokrát na různých přehlídkách a seminářích, o své práci i o jiných. A konec konců i to, že se tak stalo na půdě ZUŠ. Motivací prý bylo, aby se dívky, které po dvou letech docházky do LDO ZUŠ toužily vystoupit, naučily řádu divadla. Jenže to právě se nepovedlo, neboť právě takto se divadlo dost dobře dělat nedá.

Ale konec konců, byl to úspěšný den dětského divadla – tři ku čtyřem není až tak špatná bilance.

Eva Machková

TVÁŘE DNE

12.6.2004

Z DISKUSÍ

Veřejná diskuse o inscenacích 1. bloku

V sobotu večer se přísáhl kina zcela výjimečně nenaplnilo hororuchtivými diváky ani fanynkami Brada Pitta, ale účastníky Dětské scény, kteří zde přišli diskutovat o inscenacích 1. bloku divadelní části přehlídky. Do dění je uvedla vedoucí lektorského sboru i moderátorka diskusí Jiřina Lhotská, která nastolila několika posledními léty ověřený systém: nejprve dostane slovo vedoucí soubor, pak seminaristé, kteří si dané představení vylosovali, lektorský sbor a nakonec kdokoli z pléna. Jasně vymezena byla i časová plocha pro každý titul, a tak diskuse měla spád. Zde je její záznam:

D(ddd), ZUŠ Děčín: Kohout šáh, kohout padíšáh, kohout chán a tak dál...

Vedoucí Jana Štrbová: Hedvika chodí do souboru 5 let a je velmi šikovná v práci s loutkou, proto zkusila tento text připravit na soutěž ZUŠ. Loutky už byly dvakrát použity v jiných inscenacích tohoto souboru a jak vedoucí slíbila, ještě budou!

Seminaristé: všem se představení velmi líbilo, dlouhou diskusi vedli o souznění dívky s textem, který odpovídal jejímu vybavení, schopnosti gradace, citění rytmu. Ocenili čistotu výtvarné stránky, schopnost Hedviky udržet kontakt s diváky i přes velikost prostoru.

Lektoři: vyzdvihli pro dětské divadlo neobvyklou formu divadla 1 herce, která je velmi těžká. Ocenili zvládnutí prostoru hlasem, pohybem, napětím, energií atd. až na profesionální úrovni, čistotu formy. Hromadná loutka slepic nabízí i další režijní nápady. Není zcela jasné, kým je děvče – loutkářkou nebo kořenářkou? Zajímavé by bylo, zda by představení skutečně obstálo i jako pouliční divadlo (odpověď vedoucí: bylo vyzkoušeno a obstálo, dokonce si někteří diváci chtěli jít koupit koření).

Z pléna:

Měla jsem pocit, že slepice nakonec skončily v hrnci a byly taky uvařeny – možná to vyplývá právě z nejasného oddělení rolí kořenářky a loutkářky.

Není zcela jasné, kdy je nuše hrncem, kdy kurmíkem a kdy jen nuší

Není to pouliční divadlo – na to je příliš literární, stylizované a divadelní. Pouliční divadlo potřebuje více principu zcizování, odstupů...

Čistota projevu je až chladná – možná by pomohl jasnější postoj dívky k událostem...

SUP, DDM Praha 8: O nás

Vedoucí Jana Machalíková: Jedná se o výsledek práce s textem, který vznikl v překladatelském semináři. Na textu se stále pracuje, stále se pozměňuje, hledá nové řetězení a vnitřní příběh – toto je asi pátá verze.

Seminaristé: text se jim velmi líbil, jednotlivé přechody byly místy výborné, místy slabší, oceňují využití stolu, stálo by za to vyvážit použití židlí, případně zdůvodnit, proč tam jsou. Kladem byla plynulost, hravost, cit dětí pro pointu.

Lektoři: Na inscenaci je stále vidět prudký vývoj – ještě nedávno byla hrána v civilním oděvu i stůl byl „normální“, což vzbuzovalo pocit hry přímo před diváky. Výrazná barevná stylizace posunula inscenaci do vyšší estetické roviny. Jedná se o pásmo vtípné, nápadité a vkusně rozehrávaných textů, jemuž chybí jasnější linka, která by zdůvodňovala volbu i řazení

textů. Stůl sám se zdá být jedním z témat představení. Lektoři ocenili krásnou souhru aktérů.

Z pléna:

Zajímavé by mě vliv improvizací ligy na toto představení

Začátek byl rozpačitý

Chtěli jsme ukázat rozdíl mezi „osontentativním předváděním přátelství“ na začátku a zdánlivě cynickým, a přesto mnohem upřímnějším, pošťuchováním

Stálo by za to více se věnovat správné výslovnosti a práci s přesahy veršů

Divadlo Přechod, ZUŠ Mikulov: Než jsem se utopil

Vedoucí Veronika Kolečkářová: tyto děti spolu hrály divadlo už asi 5 let bez jakéhokoliv vedení – začínaly s Cimrmany. Loni přišly do ZUŠ a protože nemáme dramatický obor, dali je na starosti mně – i když jsem tanečnice a nemám žádné zkušenosti s dramatikem, nevím, jak se má správně mluvit, jak má vypadat divadlo... Ani pohybově nejsou nejlepší, a tak se pokusily o spojení slova a pohybu.

Seminaristé: o představení jsme vedli hodně dlouhou diskusi – pro některé z nás to byl velmi silný zážitek. Ocenili jsme náročnost textu i tématu, měli jsme pocit, že děti s ním naprosto souzněly. Kvalitní bylo pohybové nasazení, souhra, soustředěnost a spolupráce všech po celou dobu. Napůl se jednalo o pohybové divadlo, napůl o přednes – pohyb občas zastíňoval příběh a slovo, jehož srozumitelnost se při zvukové kulise ztrácela. Zmatek jsme měli v rozdělení rolí psů.

Lektoři: kvalitní předloha by potřebovala dramaturgickou úpravu – zhuštění textu a jeho ujasnění. Dominovala pohybová složka, mluvní kultura byla spíše popelkou. Některé obrazy byly velmi silné – např. „před skokem“ a „zahnutí za roh“ – možná by bylo dobré více pracovat s prostorem a vstupem do něj. Otázkou jsou veverky – jako téma i jejich realizace, která je mimo řád použitých výrazových prostředků. Rozpaky vzbudil hluboký dekolť jedné dívky, který odvádí pozornost. Někdy jdou příběh a pohybová linie proti sobě. Cítíme, že jde o silnou výpověď, ale nevíme přesně o čem. Pro někoho byla slova spíše zvukovým plánem než vyprávěním příběhu.

Z pléna:

Někdy se ztrácelo „psovství“ a oni byli spíše tanečníky, vše pak působilo spíše technicky

Cítil jsem to více jako tanec a psi by mi vadili – vidím v tom rozpor tance a živočišnosti psů

Text nemá kam gradovat

Pohyb se čase stává stereotypní, díky názvu víme dopředu, jak to dopadne a chybí nám překvapení a napětí

Expozice je velmi dlouhá a není jasné, kdy začíná kolize

Rozpor mezi přílišnou popisností pohybu a abstraktností akce

Představení bylo pro všechny velkou inspirací

Charouš, ZUŠ Vysoké Mýto: Zatoulaní hrošiči

Vedoucí nebyla přítomna, lektoři proto doplnili informace: dívky pracují na ZUŠ asi rok a velmi toužily hrát divadlo, vedoucí jim proto nabídla text o hrošících, se kterým už dříve pracovala. Dívky jej vzaly jako inspiraci a samy dotvořily. Nyní jej hrají pro děti MŠ a ZŠ.

Seminaristé: Kladli jsme si celou řadu otázek: o

čem to je? Proč to hrají? Komu?... Dominantní roli má cirkus, hrošiči se zvláště objevují jen na začátku a na konci. Nabízí se téma zjetí a svobody, ale není dotaženě. Loutky jsou velmi různorodé, jednotlivé výstupy mají příliš velký prostor. Otázkou je věk dívek a jejich vztah k této práci a tématu.

Lektoři: Taktéž si kladli celou řadu otázek, které byly způsobeny velikou nahodilostí a nedomyšleností veškerého dění na jevišti. Hrozivě a smutně vyznívá poučení: „K čemu je nám svoboda, hlavně když máme domov.“ Jakmile se jednou na jevišti nastolí nějaká nepravda (klobouk, který přiletí z pekla jen proto, aby ho slon mohl najít a stát se tak ředitelem), začne na sebe nabalovat další a už to nejde zachránit. Problematická je i scénografie, loutky, hudební složka...

Z pléna:

Smutné je, že to zavání kalkulem

Holky se zdají být moc šikovné a je škoda, že se nezabývají nějakým jiným tématem

Inspirace TV pohádkou

Chybělo jakékoliv vedení, čímž vznikl pelmel typu školní besidky, počítající s úspěchem

Bylo tam množství nápadů, kterým chybělo dotažení, a tak k ničemu nejsou

Ve všem je nepravda – dělají, jako že něco dovedou, ale nepředvedly žádnou dovednost

Moderátorka Jiřina Lhotská nakonec uzavřela diskusi tím, že „všechno špatné je k něčemu dobré“ – právě na představeních, která jsou problematická, se můžeme nejvíce naučit. Ale stejně tak je radost mít možnost setkat se s těmi podařenými – a dnešní den byl na ně bohatý.

-pet-

TVÁŘE DNE

12.6.2004

KRISTOVA LÉTA

aneb ohlédnutí za deníkem Dětské scény

Dětská scéna má letos 33. narozeniny a její zpravodaj s názvem Deník vychází po třicáté. To naši redakci vedlo k touze ohlédnout se zpět a postupně se nořit hlouběji a hlouběji do historie nedávno uplynulé, listovat zažloutlými stránkami stále starších Deníků, porovnat práci předcházejících generací redaktorů, ale především zmapovat trendy, problémy, radosti i strasti Dětské scény v její minulosti.

DÍL PRVNÍ PĚT LET TOMU NAZPĚT - DDS 1999

Dnes vám proto přinášíme záznam rozhovoru z roku 1999, který s tehdejšími předsedou lektorského sboru celostátní dílny dětských recitátorů Jardu Provazníkem vedla Jana Křenková.

V altánu s Jardu Provazníkem

Tvůj pohled na přehlídku okem mnohaletého aktéra:

Proti předešlým létům, kdy jsem měl pocit, že obor, tj. dětský přednes se točí v kruhu, nastal posun. Od přehlídky k dílně, jež dává možnost mluvit s dětmi, s rodiči. Těším se na to, jaká dílna bude, s čím novým se přijde.

A co to bylo letos?

Vytvořením 4. kategorie se cosi zpřehlednilo. Je to skupina recitátorů nakročených k dospělosti, jejich výkony se v některých případech blíží uměleckému přednesu. Což se ukázalo v dramaturgickém výběru, v hledání, často úspěšném, a nebo i s rizikem, že neobsáhnu celou bohatost vybraného textu.

A mladší kategorie?

3. kategorie je rozpolcená. Slyšíme tu dětský přednes, ale i výkony zralější, dospělejší. Zde je kardinální role vedoucího, učitele, který citlivě pomáhá, naznačuje cesty. Pro tento věk nelze mít jednotné měřítko. U 2. kategorie uvedu několik příkladů. Bylo potěšením sledovat, jak i nejmladší si hledají vlastní cestu k osobitému projevu, a to i v případě, že text nedosahuje nejvyšších kvalit (Jakub Jedlinský, J. Havel: Jak jelen prohrál závod). Oceňuji, když v této věkové kategorii má recitátor nejen zájem, ale i dovednosti a rozhled, který projeví v debatě s porotou na překvapující úrovni (Jonáš Konývka o svém a Šrutově Trpaslíku Jimovi). Ukázkou, že se z textu dá vytěžit podstatné téma, prožité uvnitř a navíc po technické stránce na výborné úrovni (stavba, gradace, atmosféra), byly Hlasy v trávě (Vendulka Knapová).

Nějaké shrnutí?

Děti, které se k přednesu nedostanou náhodně, mají výhodu a pozná se to na nich. V jejich způsobu hledání textů, v jejich rozhledu.

Co ty ostatní, které se k přednesu dostaly náhodně, nebo vůbec ne?

Vidím to tak, že přednes by se měl stát součástí literární výchovy ve škole.

Jardo, jímá mě strach. Rozved' to, prosím.

Přednes v literární výchově chápou jako prostředek výchovy ke čtenářství, jako proces hledání osobního vztahu k textu, cestu k objevování tvaru. Je to dosud nevyužitá možnost. Nechápat přednes pouze v souvislosti se soutěžími. Pochopitelně mám na mysli přednes, a ne memorování.

Dá se „naučit“ učit přednes?

Zabývat se přednesem s dětmi může jen ten, kdo sám projde tímto tvůrčím procesem. Jako věčný optimista připomínám semináře, zaměřené na práci se

sólovými recitátory, vedené např. Emou Zámečnickovou. Jsem rád, že zájem o ně se postupně zvyšuje.

Na závěr vskutku originální dotaz: Tvůj hezký zážitek?

Jsou to rozhovory s dětmi, jsou dychtivé povídat si s námi se vši vážností, je to partnerský dialog.

Co je ti líto?

Že tady někdy nejsou učitelé, kteří s dětmi pracují. Je pochopitelné dobře, vyslechnou-li debaty rodiče, ale absolvovat by je měli především učitelé.

Jak se zdá po dvou dnech vystoupení recitátorů, pět let není tak dlouhá doba, aby se nám tehdejší problémy zdály jako dávno minulé a vyřešené. Jen 4. kategorie už není žádnou novinkou, ale pevně danou skupinou, v níž dozrávají talenty nejzkušenějších a nejstálejších recitátorů. Literární výchova na školách se v celku bohužel přílišných změn nedočkala a leckde se stále recituje jen kvůli soutěžím. A přesto při poslechu diskusí s dětmi i s dospělými cítím mírný optimismus, že něco málo se přece jen hnulo... a to je fajn, ne?

vybrala -pet-

DÍL DRUHÝ DESET LET TOMU NAZPĚT - DDS 1994

Je zajímavé, jak deset let neubere některým úvahám na aktuálnosti, zatímco některé jsou již v době svého vzniku zastaralé. Následující článek napsal František Zborník do Deníku Dětské scény 1994. Přehlídka dětských divadel se tehdy uskutečnila v Ústí nad Orlicí. Necháváme na úvahách laskavého i nelaskavého čtenáře, aby sám zařadil tento článek podle toho, jakým způsobem zrcadlí či nezrcadlí dnešní problematiku spojenou s procesem vytváření jevištních tvarů.

Poznámka k režii divadla hraného dětmi

Při diskusích s vedoucími souborů i při velkém diskusním klubu jsem často zaslechl úvahy, přesvědčení či tvrzení, že dětské divadlo potřebuje dobrého lektora dramatické výchovy, zanícení a čas, což pro vznik dramatického tvaru dostačuje. Domnívám se, že každý tvar, kterým dětské divadlo bezesporu je, potřebuje především člověka nebo tým, jenž už při začátku práce předjímá budoucí výsledek, má představu o celku jako nově nezaměnitelné „umělecké“ skutečnosti. Jednou z nejčastějších her vedoucích dětských souborů je hra o vzniku inscenace (pásma, montáže, představení uměleckého přednesu), čti tvaru: že vznikl kolektivní prací souboru, vedoucí byl kdesi v pozadí a předkládá výsledek takový, jaký si vyrobily samy děti. Výjimka možná existuje, ale jinak je to šalba a klam. Režisér takové inscenace existuje. Mohl zorganizovat přípravu a zkouškový proces tak, aby vycházel především z dětské aktivity, ale on je tím, kdo převzal zodpovědnost za výběr nápadů ve všech složkách divadelní inscenace. On je tím, kdo vztahuje prostředky k tématu, on je zodpovědný i za vnější organizaci celé věci. I za množství práce a energie, která se do inscenace vloží. Každý tvar představuje práci. Dřina, uvědomělá a s konkrétním vědomím cíle, není nic, zač by se soubor měl stydět.

Rád bych v této chvíli oddělil dramatickou výchovu od divadelního tvaru. Myslím, že úkolem inscenace není demonstrovat metodu, již vznikla. Divadelní

tvar je svébytná aktivita a soubor má právo k němu dojít různými cestami. Je zřejmé, že už dnes existují mimořádní vedoucí, učitelé dramatické výchovy, jejichž úloha při osobnostním rozvoji dětí je obrovská. Ale je rovněž zřejmé, že jen někteří z nich jsou schopni vytvořit tvar.

Že jen někteří mohou být úspěšnými režiséry. Totiž chceme-li být k sobě upřímní a chceme-li popřát dětskému divadlu svobodnou cestu.

-vybral dlab-

BULVÁR

Přijďte rozhodnout, je to i na Vás!!!

- V této bleskové zprávě chceme upozornit na fakt, že ze zcela nepochopitelných důvodů zamítla Odborná rada ARTAMA pro dětské divadlo a recitaci žádost několika desítek mladých. V dopise, jehož originál se podařilo naší redakci vytáhnout z odpadkového koše jednoho nejmenovaného odborného pracovníka IPOS-ARTAMA, vyzývají aktivisté Společnosti za pátou kategorií na DS (dále jen SPK DS) členy rady k tomu, aby jim umožnili vstup do světa dětského přednesu. Předseda i místopředseda Sdružení pro pátou kategorii přijeli do Trutnova (viz. foto) a sdělili nám, že jsou ochotni vystoupit i mimo oficiální program. Podařilo se nám zjistit, že jejich příprava byla důkladná, ačkoliv jistým handicapem je, že jim nikdo nepomáhal s výběrem textů. František Vomrz (vlevo) je připraven recitovat klasiku, ale jeho výrazové prostředky podpořené nezastíraným, hlubokým citovým vztahem k vlastní jistě všechny posluchače nenechají na pochybách, že Sládkova Cestička k domovu má pro pátou kategorii svou platnost i dnes. Zrovna tak místopředseda SPK DS Ivan Škála (vpravo) se řídil heslem, že posluchače je třeba něčím zaujmout a příjemně překvapit, proto si připravil scénickou montáž textů ze sbírek S. K. Neumannova Zpěvy drátů, Zpěvy lomozu a Zpěvy světla.

- Všichni pracovníci redakce DDS 2004 sepsali a jednomyslně podepsali petici za zařazení páté kategorie do oficiálního programu DS 2005. Podpisové archy si můžete vyzvednout přímo v redakci DDS.

-dlab-

ŠTAFETA

Štafeta je zvláštní věc – sami o sobě v ní nic moc neznámáte. Můžete běžet, jak nejrychleji umíte, ale neběží-li stejně rychle a usilovně i ti před vámi a po vás, veškerá vaše námaha je k ničemu. Jako symbol společného cíle s sebou nesete kus klacku, štafetový kolík, a nebo třeba hořící pochodně - znak smlouvy mezi vámi, která říká, že sice vy sami ovlivníte jen malinký kousek celku ... ale podaří-li se takových kousků dát k sobě více, vše do sebe jako zábrakem zaklapne a vy vystupujete na Olymp vítězství.

Takovouto pochodní či štafetovým kolíkem letošní Dětské scény jsou tři otázky, které každý den naleznete v této rubrice. Tím, kdo se ptá, i tím, kdo odpovídá, bude vždy někdo z vás – někdo, komu bude předcházejícím osloveným předána štafeta.

Dnes ji v rukou drží **Vlasta Gregorová**, které se zeptal **Jakub Hulák**:

1. *Co tě vede k tomu, že ráda přijímáš pozvání na Dětskou scénu?*

Klima, které je výsledkem tvořivého počínání řady dětí i dospělých a já se v něm mohu svobodně pohybovat.

2. *Jak souvisí tvá práce s tím, co se na Dětské scéně odehrává?*

Mimo jiné tím, že jsem náročná na výběr literárních textů, které v naší MŠ předkládáme dětem i tím, jak s těmito texty učitelé zacházejí.

3. *Co ti v poslední době dělá největší radost?*

Že si mohu s mými vnuky číst knihy, na

které bych si jinak jen těžko udělala čas – např. nyní předčítám knihu Dobrodružství Vikinga Víka.

**A komu pokládá otázky Vlasta?
Elišce Herdové:**

1. *Je snad něco, co bys na Dětské scéně změnila?*
2. *Máš v Trutnově svá oblíbená místa?*
3. *S kým se podělíš o své zážitky z Dětské scény?*

**DNEŠNÍ PROGRAM
NEDELE 13. 6.**

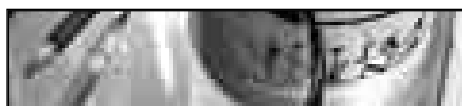
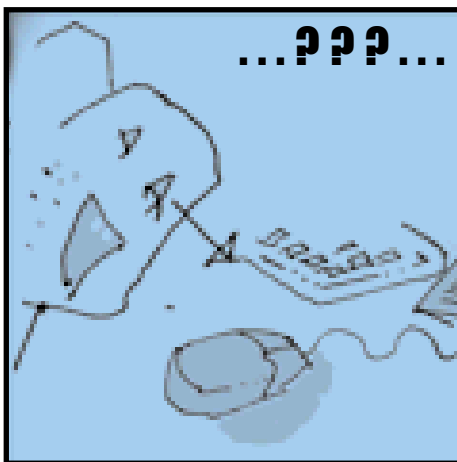
8.00 - 8.45	dílny pro recitátory II., III. a IV. kategorie
8.30 - 12.00	dílny pro děti ze souborů
	dílna D, L, N, V
8.30 - 12.30	semináře pro dospělé
	seminář A, B, C
9.00 - 11.40	2. blok vystoupení souborů
	Prcek Tom a Dlouhán Tom , Divadélko Růžek České Budějovice
	Obrův panoš , Lidičkové - Divadlo, DDM Ostrava
	Narnie , Brnkadla - Kubíci, CVČ Lužánky, Brno
9.00 - 12.00	vystoupení recitátorů IV. kategorie
13.30 - 15.00	beseda lektorského sboru s recitátory IV. kat. a jejich doprovodem
	diskusní klub pro doprovod recitátorů II. a III. kat.
	dílny pro recitátory II. a III. kategorie
14.00 - 16.35	2. blok vystoupení souborů
	Prcek Tom a Dlouhán Tom
	Obrův panoš
	Narnie
17.00 - 18.00	diskusní kluby seminaristů
17.00 - 18.30	dětský diskusní klub
	pro děti ze souborů vystupujících ve 2. bloku
17.30 - 18.00	diskuse lektorského sboru
	s vedoucími souborů vystupujících ve 2. bloku
19.45 - 21.00	veřejná diskuse o inscenacích 2. bloku
20.00 - 22.00	diskotéka pro děti ze souborů
21.15	večerní představení pro dospělé, Divadlo DNO Hradec Králové

pozor - změna

večerní představení divadla DNO se koná v Divadélku Trdýlko v budově ZUŠ

BLAŽKOVÁ 2004 - DÍL 3

LIGA PROTI ZVÍŘATŮM

Deník Dětské scény - Trutnov 2004. Číslo 2.

Redakce: Iva Dvořáková, Zdeněk Dlabola, Petra Rychecká, Pavel Kocych. Foto: Zdeněk Fibír. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka - 13.6.2004 v 1:30. Vychází - v neděli 13.6.2004 ve 10.00. Náklad - 450 ks.